

เอ็กซ์ไฟล์เดือนธันวาคม ๒๕๕๓

Happy Air กับ Saab 340B HS-GBB

ผมเห็นอากาศยาน Saab 340B สีเขียวเหลืองลำนี้ที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ พร้อมไต่บินเสียงผู้โดยสารใกล้เคียง ๆ พุดกันว่า สายการบินใหม่เพราะคำว่า Happy Air ผมดูแล้วกลับคิดว่า เธอช่างละม้ายคล้ายคลึง จนน่าจะเป็นลำเดียวกับ อากาศยาน Nok Mini HS-GBB เหลือเกิน แต่เลขทะเบียนเธอคือ HS-HPE “Promthep” (พรหมเทพ) อาจใช่ หรือไม่ใช่ลำเดียวกัน จะต้องหาข้อสรุป

B747-4D7 HS-TGP นามพระราชทาน “เทพประสิทธิ์” กลับมาแต่งตัวเป็นไทย เพื่อฉลองครบรอบ ๕๐ ปี ของสายการบินไทย พื้นลำตัวสีขาว เรือหัวนก สีน้ำเงินแดง สมัยที่ยังใช้อากาศยานของสายการบิน SAS ดูแล้วเหมือนเรือไวคิง พอเป็นอากาศยานไทยเราก็มองว่าเหมือนเรือสุพรรณหงส์ ที่ท้ายลำตัว และที่หาง มีโลโก้เดิม คือตุ๊กตารำไทยสวมชฎาสีเหลืองทอง ที่หางมีคำว่า THAI กำกับ ลวดลายแบบเดิมนี่เป็นที่กล่าวขวัญกันมากในหมู่นักอากาศยาน จะเอากลับมาใช้ใหม่ ก็ไม่ล้ำสมัย

บันทึกการเดินทาง

ผมยังป่วยต่อเนื่องมาตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายน จนล่วงเข้าเดือนธันวาคม วันที่หนักหนาที่สุดน่าจะเป็นวันเสาร์ที่ ๑๑ ธันวาคม เพราะอดนอนหลายคืน ปวดหัว ต้องเข้ายาเกือบทุกขนานที่มี เพื่อให้สอนหนังสือได้ ผลข้างเคียงคงรุนแรง จึงทำให้อาการทรน ทรน ๆ ไปจนถึงปลายปี

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ เข้าวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ที่ทำอากาศยานดอนเมือง มองเห็น B737-4Y0 HS-DDN “นกทองชมพู” จากหน้าต่างของ B737-4D7 HS-TDA “สงขลา” ผมกำลังจะเดินทางไปพิษณุโลก วันนี้ยากลำบาก และต้องฝืนสังขารมากเป็นพิเศษ รวมทั้งอดข้าวเที่ยง เพื่อให้สอนได้ แต่การสอนก็เป็นไปตามที่ตั้งใจไว้ ๒ เวลา ๑๗.๐๐ น จากหน้าต่างของ B737-4D7 HS-TDA “สงขลา” ลำเดิม และเห็นอากาศยาน ลำเล็ก ๆ ทะเบียน HS-ACS

ไม่ทราบว่าเป็นของหน่วยงานใด แต่อากาศยาน น่าจะเป็น BAe 3100 Jet stream 31 ผมกำลังกลับกรุงเทพ ตามกำหนดจะถึงท่าอากาศยานดอนเมืองราว ๑๗.๔๐ น ผมมีเวลา ๑๐ นาที ก่อนเรียกขึ้นเครื่อง หรือมีเวลา ๓๐ นาที ก่อนประตูทางออกจะปิด เพราะผมจะต้องเดินทางต่อไปถึงอุบลราชธานี โชคดีที่ทุกอย่างเป็นไปตามกำหนด ผมพอมีเวลาได้กินไก่ทอดที่ Burger King สามสี่ชิ้นแก้หิว (เพราะเช้า เที่ยง ไม่ได้กินอะไรครับ) ก่อนขึ้นอากาศยาน ๓. บินอากาศยาน B737-4D7 HS-TDE “สุรินทร์” ผมถ่ายรูป B737-4D7 HS-TDA “สงขลา” ถึงอุบลราชธานี จะมีลูกศิษย์มารอรับ รุ่งขึ้น ต้องตื่นเช้า ถ่ายรูปกับบัณฑิต แล้วซ้อมใหญ่ทั้งวัน ส่วนพิธีพระราชทานปริญญาบัตร เป็นวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ (อ่านต่อเรื่อง “ก่อนจะถึงสิ้นปี”)

เดือนนี้หยุดสอนหลายครั้ง ช่วงวันเฉลิมพระชนมพรรษา (สอนชดเชยล่วงหน้า) ช่วงพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ซึ่งเป็นช่วงสอบกลางภาคของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ส่วนที่มหาวิทยาลัยนครสวรรค์สอบกลางภาคในสัปดาห์ถัดไป สัปดาห์สิ้นปีขึ้นปีใหม่ ทั้งสองมหาวิทยาลัยหยุด ผมพอมีเวลาเฉลยข้อสอบ และตรวจข้อสอบได้สักสองวิชา อีกสามวิชาก็คงต้องอีกสองสัปดาห์หลังปีใหม่และครบดูตารางเวลาเดินทางเดือนธันวาคมข้างล่างนะครับ

วันที่	จาก	ไป	เที่ยวบิน	Departue time	หมายเหตุ
	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	ย้ายไปเป็น 9-มกราคม 2XROEZ (2,145-บาท)
	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	6.15	ย้ายไปเป็น 11-มกราคม 2XROEZ (2,195-บาท)
6	อุบลราชธานี	กรุงเทพ		8.00	8R0JLI (2,005 บาท)
7	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	6.15	6BDE3J (2,055 บาท)
10	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	8.00	2XROEZ (2,565 บาท)
11	กรุงเทพ	พิษณุโลก	Nok	7.05	9431264 (2,780 บาท)
11	สอบ 304850 การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก				
11	พิษณุโลก	กรุงเทพ	Nok	17.00	
12	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	6.15	2XROEZ (2,615 บาท)
17	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	2XROEZ (2,565 บาท)
18	กรุงเทพ	พิษณุโลก	Nok	7.05	9430851 (2,980 บาท)
18	สอบ 304850 การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก				
18	พิษณุโลก	กรุงเทพ	Nok	17.00	
19	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	0800 หรือ 1605	ยกเลิกเที่ยวทาง
18	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	Nok	18.20	9430914 (1,399 บาท)
22	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	ZI5P7N (2,005 บาท)
23	ประชุมกำหนดตำแหน่งวิชาการ สกอ.				
23	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	16.05	ZI5P7N (2,055 บาท)
24	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	2XROEZ (2,565 บาท)
25	กรุงเทพ	พิษณุโลก	Nok	7.05	9431144 (2,780 บาท)งด (สอบ)
25	สอบ 204850 การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก งด (สอบ)				
25	พิษณุโลก	กรุงเทพ	Nok	17.00	งด (สอบ)
26	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	16.05	2XROEZ (2,615 บาท)
30	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	2XROEZ (3,145 บาท)เลื่อน 14 มกราคม 2554
31	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	16.05	2XROEZ (3,195 บาท)เลื่อน 16 มกราคม 2554

ตารางเวลาเดินทางเดือนธันวาคม เดือนนี้ เดินทางน้อย ได้เงินน้อย จ่ายเงินมาก ติดลบหมื่นกว่าบาท

แต่เจ้าดอกไม้บ้าน “แม่ไม่ได้อยู่รอคุณเจ้า”

(ในหนังสือพิธีพระราชทานปริญญาบัตร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๒)

- ๑ เจ้าจากบ้าน แม่ทำนา ฟ้าไร่ฝน
- เจ้าต้นตัน เล่าเรียน เขียนความฝัน
- เราลงแรง บนเส้นทาง ที่ต่างกัน
- คงมีวัน ได้เกี่ยวรวง และดวงดาว

แม่ไม่มี เสื้อตัวใหม่ ให้เจ้าสวม
ไร้ฝ้านวม ให้ห่ม ต้านลมหนาว
ไร้หยูกยา อาหาร ทั้งหวานคาว
ทุกอย่างก้าว เจ้าหุดหู่ ต้องสู้ทน

เมื่อน้ำเหนือ ไหลป่า ท่วมนาข้าว
เหมือนถึงคราว เคาระห์กรรมชด ให้ชดสน
แม็กี่ป่วย ความฝืนดับ ยิงอับจน
จะมีตมณ ดักดาน นานเท่าใด

ฝนดาวตก ตื่นฟุ้ง ยามรุ่งแสง
กลืนเอื้องจาง น้ำค้างพรหม สายลมไหว
เช็ดน้ำตา เบือนแก้ม กระแอมไอ
แม่สิ้นใจ เจ้าสมหวัง ก็ยังดี

นายสถาพร โภคา

รองศาสตราจารย์ และคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์

แต่งจากเรื่องจริงของนิสิต นักศึกษา และบัณฑิตสามคนแห่งอำเภอ กมลาไสย – วัดโบสถ์ – พนมสารคาม
๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓.

ก่อนจะสิ้นปี

บันทึกการเดินทาง (ต่อ) คำวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เมื่อเดินทางถึงท่าอากาศยานอุบลราชธานี
เวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น มีนักศึกษาไปรับ และขอให้ผมไปร่วมงานแสดงความยินดีกับบัณฑิตวิศวกรรมโยธา
ผมขอแวะบ้านเปลี่ยนชุด แล้วบอกพ่อ รีบไปมหาวิทยาลัยด้วยเกรงว่าคนอื่น ๆ จะรอ แต่เมื่อถึงงาน กลับ
กลายเป็นอาจารย์คนเดียวที่ไปงาน ผมอยู่ในงานถึงเกือบเที่ยงคืน จึงกลับบ้าน เพราะรุ่งขึ้นต้องตื่นแต่
เช้าราวตีสี่ตีห้า มารอถ่ายรูปบัณฑิต

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ถึง ๓ โตะนักศึกษาปีที่สอง สาม และสี่ ตามลำดับ ๔ ถ่ายกับนักศึกษาชั้นปีที่สาม
๕ ศิษย์เก่าที่จบไปแล้ว คนช่วยมือผม คือบัณฑิตเกียรตินิยมหนึ่งเดียวของรุ่น (รุ่นนี้จบน้อยมาก ราวสิบกว่า
คน) และ ๖ วันพระราชทานปริญญาบัตร ภายหลังพระราชพิธี ปีนี้ต้องอ่านชื่อ เบิกตัวบัณฑิตเข้ารับ
พระราชทานปริญญาบัตร ๒๕๙ คน ถือว่ามากที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้งคณะ

บันทึกการเดินทางกับรถโฟล์ก ๒๕๔๖-๒๕๔๖

ดูรูป และอ่านเรื่องเล่า

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ออกเดินทางจาก ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖ มีอาจารย์ ผศ.ดร.กิตติศักดิ์ ชันติยะวิชัย ร่วมเดินทางเป็นเพื่อน แวะหลายที่ เช่น แวะกินกาแฟที่ห้วยชะยุ้ง (ที่นี่ มีสะพานรถไฟข้ามห้วยช่วงยาว ที่คนรักรถไฟ และคนรักสะพานรู้จักดี) กินไก่ย่างที่ห้วยทับทัน (ที่นี่ ลูกศิษย์ ยงยุทธ ดิยะวรรณ จอดรถทิ้งไว้ แล้วขึ้นรถไปด้วย ไปลงที่สถานีสุรินทร์) แวะศรีขรภูมิ และแวะบ้านอาจารย์ที่บุรีรัมย์ ราว ๑๔.๐๐ น เดินทางต่อถึงนครราชสีมา ผมส่งอาจารย์ขึ้นรถไปกรุงเทพฯ แล้วแวะพักที่บ้านของลูกศิษย์ (สมศักดิ์) ที่นครราชสีมา โดยลูกศิษย์อีกคน (ปิยณัฐ แสงจันทร์) เดินทางมาจากกรุงเทพฯ เพื่อเป็นเพื่อนในวันรุ่งขึ้น รุ่งขึ้น ขับรถต่อถึง กรุงเทพฯ โดยมีลูกศิษย์ (ปิยณัฐ แสงจันทร์) นั่งไปด้วย ในรูปเป็นช่วงสี่ตัว ลำตะคอง ๓ เป็นขากลับจาก กรุงเทพฯ ปิยณัฐ นั่งไปด้วย ในรูปเป็นช่วงระหว่างนครราชสีมา ถึงบุรีรัมย์ (ทางหลวง ๒๒๖) และ ๔ จอดแวะพักที่สุรินทร์ ในรูปที่ยืนคู่กับรถคือปิยณัฐ แสงจันทร์ ลูกศิษย์ วิศวกรรมโยธา.อบ รุ่นแรก และรุ่นแรกที่ได้ที่ สอน

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ออกเดินทางจาก ๑๘ เมษายน ๒๕๔๗ พร้อมอาจารย์ ผศ.ดร.วิวัฒน์ พัทท์ศานานนท์ ราว ๐๗.๐๐ น จอดแวะกินกาแฟ ที่ห้วยชะยุ้ง ๑๐ กิโลเมตร จากแยกทางหลวง ๒๒๖ อุบลราชธานีมุ่ง ศรีสะเกษ ผมแวะส่งอาจารย์วิวัฒน์ ที่บ้าน อำเภอจักราช (อ่าน จัก-กะ-หลาด เหมือน ๆ กับคำว่า ตักราช) ๒ ช่วงลงเขา (ผ่านลำตะคอง) ๓ เดินทางกลับเมื่อสายวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ จำได้ว่า ลูกศิษย์ อำ (พิชัย บริสุทธิ์ดำรงกุล) กับเพื่อน ขับรถไปส่งถึงแยกเลี้ยงเมืองบุรีรัมย์ คราวนั้น ฝาทะลือหลุดที่ระหว่างทาง นครราชสีมา-บุรีรัมย์ สุดท้ายหาจนพบท่ามกลางสายฝน ๔ รถผมออกอาการไม่ดีที่ลำตะคอง แต่ก็วิ่งได้ ออกจากบุรีรัมย์ เดิมตั้งใจจะพักค้างที่สุรินทร์ แต่ฝนไม่หยุดตก ผมขับรถต่อไปจนถึงศรีสะเกษ ราว ๒๑.๐๐ น อาจารย์สุชิน ไตรรงค์จิตเหมาะ แห่งภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้า แวะมานั่งกินข้าวเป็นเพื่อน สักพักผมขับรถต่อ ช่วงสุดท้าย รถมีเสียงดังขึ้นอีก รถทำท่าจะไม่วิ่ง แต่สุดท้ายก็วิ่งได้จนถึงบ้าน ราวสัก ๒๓.๐๐ น รุ่งขึ้นเข้าอยู่ พบว่าเฟืองจานจ่ายแตก สันนิษฐานว่า ช่างที่ปรับแต่งเครื่องไม่ได้ขันแน่น เพื่อนของพ่อที่เป็นคนดูแลและซ่อม ให้ออกว่า ไม่จอดเสียกลางป่าก็บุญนัก รอดมาได้ยังไง

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ผมขับรถออกจากอุบลราชธานีคนเดียว ๒๘ เมษายน ๒๕๔๘ ราว ๐๕.๓๐ น ในรูปนี้เป็นทางระหว่างศรีสะเกษถึงสุรินทร์ ๒ รถผมน้ำมันหมด ไม่รู้ว่าป้อมอยู่ไหน ตัดสินใจจอดเติมน้ำมันที่ปั๊ม Succo เวลา ๐๘.๓๐ น ที่อำเภอกระสังข์ บุรีรัมย์ วันนี้ ผมถึงนครราชสีมาราว ๑๐.๐๐ น แวะพักค้างหนึ่งคืนที่

บ้านลูกศิษย์ ศักดิ์สิทธิ์ บุญधानนท์ โดยมีลูกศิษย์อีกคน คือธวัชชัย กาวประเสริฐ ขับรถมาจากพิจิตรเพื่อแวะมาทำธุระกับศักดิ์สิทธิ์ และถือโอกาสพบผมด้วยเช้าวันรุ่งขึ้น ผมขับรถต่อถึงกรุงเทพ ๓ ระหว่างทางช่วงบุรีรัมย์ นครราชสีมา ๔ จากนครราชสีมาจนถึงอำเภอสีคิ้ว มุ่งกรุงเทพ ในอีกหนึ่งวันถัดมา (นอนค้างที่ซาใหญ่หนึ่งคืน) เป็นช่วงที่ตื่นเน้นและต้องใช้สมาธิอยู่กับรถมาก ปีนั่น โดยออกจากกรุงเทพเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๔.๓๐ น ถึงนครราชสีมาราว ๑๗.๐๐ น บรรยากาศโพล้เพล้ แต่ตัดสินใจเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ทั้งที่ เมื่อถึงหินลาด (แยกห้วยแถลง นครราชสีมา) รู้ว่าไฟสูง ไม่ทำงาน ขับทางไกลออกจะอันตราย แต่ก็ไปเสียอย่าง ผมอุบลราชธานีราว ๒๓.๓๐ น ขับรถใช้ความระมัดระวังจนไม่มีเวลาและอารมณ์บันทึกภาพ

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ผมออกเดินทางจากอุบลราชธานีคนเดียว วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เวลา ๐๔.๓๐ น ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ในรูปจอดแวะที่อำเภอศรีขรภูมิ สุรินทร์ ขณะนั้นเวลาสัก ๐๗.๒๐ น ผมแวะพักรถและเติมน้ำมัน ที่ปั๊ม JET นครราชสีมาเวลา ๑๑.๐๐ น พักเหนื่อยเกือบหนึ่งชั่วโมงจึงเดินทางต่อไป ประชุมพักที่ปากช่อง ๒ คืน เช้าวันที่ ๖ พฤษภาคม ขับรถออกจากปากช่องตั้งแต่ ๐๖.๐๐ น มีฝนประปราย อากาศเย็นสบายมาก ๓ ผมเดินทางจากกรุงเทพ - อุบลราชธานี ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ราว ๐๙.๐๐ น รูปที่เห็นคงแก่้งคอบ ไม่ไกลจากโรงปูนซีเมนต์นครหลวง ผ่านปากช่อง เข้าสู่อำเภอสีคิ้ว และนครราชสีมา ผมแวะเยี่ยมคุณแม่ และคุณพ่อของลูกศิษย์ ที่เคยไปอาศัยพักนอนแทบทุกปี ผมขับผ่านบุรีรัมย์ และสุรินทร์ มุ่งสู่ศรีสะเกษ ก่อนถึงศรีสะเกษ ผมแวะดูปราสาทเมืองที (ดูเรื่องถัดไป) ในรูปแสงแดดอ่อนลง ขณะนี้เวลาใกล้ ๑๘.๐๐ น แต่ก็ยังร้อนระอุอยู่ดี ผมพักรถอีกครั้งที่ปั๊ม ESSO นานถึงครึ่งชั่วโมง เพื่อให้หายล้า และเติมน้ำมันอีกแก้ว และ ๔ ที่ถนนตัดผ่านทางรถไฟที่อำเภออุทุมพรพิสัย ด้านขวามือ คือวัดสระกำแพง ซึ่งเป็นที่ตั้งของปราสาทวัดสระกำแพงใหญ่ ขณะนี้เวลา เกือบ ๒๐.๐๐ น หลังจากนั้น ผมถึงบ้านตรงกับเวลาประมาณ ๒๐.๓๐

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ผมออกเดินทาง ๒๗ เมษายน ๒๕๕๐ (๐๕.๐๐ น) รูปนี้ถ่ายเมื่อเริ่มเดินทางบนทางหลวง ๒๒๖ ได้ราว ๑๐ กิโลเมตร ที่ห้วยชะยุ่ง สถานที่ซึ่งมีสะพานรถไฟ ซึ่งเป็นสะพานเหล็กที่เป็นที่รู้จักดีในหมู่นักรถไฟ และวิศวกรงานสะพาน นั่นเอง ๒ ยามเช้า เมื่อเดินทางออกจากศรีสะเกษ มุ่งสุรินทร์ เป็นบริเวณระหว่างอุทุมพรพิสัย และห้วยทับทัน สถานที่ซึ่งมีปราสาทขอม (สระกำแพงใหญ่) และดินแดนไถ่อย่างอร่อยนั่นเอง เช้าขณะนี้ ทั้งไก่ และแม่ค้า ยังไม่ตื่น ๓ ที่หน้าปั๊ม เข็มบอกความเร็ว ๘๐ กิโลเมตร ต่อชั่วโมง หากไม่เร่งด่วน ผมมักใช้ความเร็วประมาณ ๘๐ - ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะอาจประหยัดได้ถึง ๑๗ กิโลเมตร ต่อลิตร (รถผมใช้น้ำมัน ๙๕ ไม่มีแก๊สโซฮอล์) ปีนี้ สังเกตสองข้างทาง น้านอง และมีชีวิตชีวา ชาวนาที่ทำงานดำ เริ่มไถนาพรวนดิน และพร้อมจะทำนาแล้ว สังเกตจากกล้าที่โตวันโตคืนรอบปักดำ ผมแวะพักที่ปากช่องหนึ่งคืน ที่พักที่ใช้ได้ ท่านอาจารย์ ผศ.ดร.เกรียงศักดิ์ แก้วกุลชัย กรุณาฉัน และจองทาง Internet ให้ ๓ ขากลับ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ออกจากถนนวงแหวนที่ต่าระดับบางปะอิน มุ่งหน้าสระบุรี มีลูกศิษย์สองคน เอ๋ และโชติกร (พงษ์พันธ์ ลิ้มป้อนันตชัย และโชติกร หังสพฤกษ์) ขับไปส่ง รูปนี้ กินอาหารเช้าที่

สระบุรี เป็นไก่อทอด ก่อนมุ่งสู่ลำตะคองนครราชสีมา ออกจากนครราชสีมา ถนนเหลือสองช่องจราจร มุ่งหน้าไปอำเภอจักรราช ห้วยแถลง ลำปลายมาศ และบุรีรัมย์ ข้ามทางรถไฟก่อนถึงหินดาด ที่ซึ่งผมให้ลูกศิษย์ทั้งสองคนแวกกินข้าวเที่ยง เพราะป่วยแล้ว คงจะหิว ผมไม่อยากหิวเพราะต้องขับต่อไปอีกครั้งทาง ผม เอ้ และโชติกร แวะร้านกาแฟในปั้มน้ำมันที่ลำปลายมาศ ผมให้ทั้งสองคนกลับกรุงเทพ เพราะโชติกรต้องเดินทางกลับที่ทำงานที่ระยอง ขณะที่เอ้ ต้องไปลพบุรี ผมเดินทางต่อไปสุรินทร์ ๔ ข้ามทางรถไฟ ก่อนถึงอำเภอบึงสามพัน พักที่โรงแรมพิกุลทอง ๓๐ นาที ก่อนเดินทางช่วงสุดท้าย อีก ๖๕ กิโลเมตร ถึงอุบลราชธานี

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ผมออกเดินทางไปกรุงเทพ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ เช้ามาก (๐๕.๐๐ น) (๐๔.๓๐ น) ราว ๐๗.๓๐ น ผ่านป้อมตำรวจทางหลวงห้วยทับทัน หรือศรีขรภูมิ จำไม่ได้ แต่คุ้นเคยกับป้อมตำรวจที่นี้มาก เพราะเคยแวะพัก ๒ ถึงลำปลายมาศ บุรีรัมย์ ๐๙.๐๐ น กินกาแฟ และอ่านหนังสือพิมพ์ อ่าน e-mail ที่ปั้มน้ำมัน ตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทาง หลังจากโทรหาอาจารย์ ผศ.กฤษณ์ ศรีวรรมาศ ในรูปกำลังดูแผนที่ และคู่มือเที่ยวไทย ๒๕๕๒ ที่อนุพงษ์สุวรรณ ชื่อให้ตอนปีใหม่ (เก็บไว้ประจำรถ ได้ใช้ประโยชน์มาก) ๓ ทางจากอำเภอลำปลายมาศ ผ่านอำเภอหนองหงส์ ไปยังอำเภอหนองกี่ บรรจบทางหลวง ๒๔ ได้พบเห็นชีวิตผู้คน บ้านเรือน สงบเงียบน่าอยู่มาก ๔ บนเส้นทาง ๒๔ จากหนองกี่ ผ่านอำเภอหนองบุญมาก (นครราชสีมา) โชคชัย ปักธงชัย ออกไปปากช่องที่แยกต่างระดับสี่คิ้ว เพื่อพักค้างหนึ่งคืน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ขากลับ ๕ บนเส้นทางสระบุรี นครราชสีมา พงษ์พันธ์ (เอ้) ขับรถตามไปส่ง (ถึงสุรินทร์) ๖ วิ่งเข้าทางหลวง ๒๔ ที่ต่างระดับสี่คิ้ว ๗ แวะพักดูปราสาทศรีขรภูมิ และ ๘ ผ่านห้วยทับทัน ศรีสะเกษ ก่อนแวะดูปราสาทสระกำแพงใหญ่ และสระกำแพงเล็ก ที่อุทุมพรพิสัย ศรีสะเกษ แล้วขับต่อไปอุบลราชธานี

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ เดินทางจากอุบลราชธานีเมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ใช้ทางหลวง ๒๒๖ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น เดินทางออกจากจังหวัดสุรินทร์ มุ่งหน้าอำเภอปราสาท ก่อนเข้าประโคนชัย และหนองกี่ (บุรีรัมย์) เดินทางต่อผ่านอำเภอหนองบุญมาก โชคชัย ปักธงชัย (นครราชสีมา) ๒ ถึงทางต่างระดับสี่คิ้ว เข้าปากช่องราว ๑๒.๐๐ น นอนพักที่นี่ ถึงเย็น หรือป่วย สุดแท้แต่สังขารเอื้ออำนวย ๓ ส่งข้าว อ่านเมล และปรับปรุงเว็บ บน PDA และ ๔ เข้าที่ทางเลี้ยวเมืองสระบุรี อีกราวชั่วโมงเศษ ผมจะถึงอยู่ที่สาธุประดิษฐ์ ปีนี ผม

เอารถไปซ่อมตัวถังและสี หลังจากว่างเว้นมาเจ็ดปี ๕ เช้าวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ เดินทางกลับ ออกจากกรุงเทพฯ โดยมีลูกศิษย์ (เอ๋ - พงษ์พันธ์ ลิ้มป๋อนันตชัย) ขับรถตามไปส่ง ๖ รถหยุดวิ่งราวหนึ่งชั่วโมงที่หินกอง สระบุรี เพราะเติมน้ำมันแกสโซฮอล์ เมื่อวิ่งได้อีกครั้ง ก็ต้องประทับประคองจนถึงหนองกี่ แวะกินข้าวเที่ยง ผมให้เอ๋ แยกทางกลับปทุมธานีที่ประโคนชัย มั่นใจว่า ระยะทางที่เหลือ หากมีปัญหากงแก้ไขได้ ๗ แวะเติมน้ำมันที่สังขะ (สุรินทร์) เมื่อเติมน้ำมันแล้ววิ่งตีขึ้น และ ๘ ผนตกรแรงที่อำเภอสำโรง ก่อนถึงอุบลราชธานี ราว ๑๗.๐๐ น

ปีหน้า ผมจะทำอะไร

ปี ๒๕๕๓ ผมยุ่งมากกับงานของคนอื่น ไม่มีเวลาให้ธุระของตัวเอง ไม่ได้ขับรถกลับกรุงเทพฯ แสวงหาเวลาแห่งความทรงจำ และเรื่องเล่า แทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นปีที่ผมยุ่งมาก แต่ทำงานได้หลายอย่างมาก ปี ๒๕๕๔ เป็นปีสุดท้ายที่จะหมดวาระหน้าที่คณบดีวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ต้องขอบคุณเหตุการณ์ที่พ่อผมล้มป่วยหนัก และสภามหาวิทยาลัยที่ทำให้ผมไม่ได้เป็นอะไรที่มากกว่านี้ เพราะถึงวันนี้ ผมเชื่อว่า สิ่งที่ผมคาดหวังนั้นถูกต้อง การแบกรับความหวังของประชาคมนับพันหมื่นนั้น เหนื่อยยากแสนสาหัส เกินกำลังสติปัญญาที่ผมจะทำได้ หรือไม่ก็ไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่ลงแรง ความคิดที่จะโยกโลกของตัวเองให้คับแคบ ทำงานที่อยากทำ ในห้วงเวลาที่น่าจะเหลืออยู่ไม่มากนักน่าจะดีกว่า

ปี ๒๕๕๓ ผมปรับปรุงตำราวิศวกรรมทาง แบบปฎิรูปใหม่หมด ได้แล้วเสร็จเกือบทั้งเล่ม ตำราวิศวกรรมขนส่ง (ฉบับภาษาไทย) ได้แล้วเสร็จ ๑๒ บท ใน ๑๔ บท และตำรา การออกแบบอาคาร ทั้ง ๑๐ บท ที่มีอยู่เดิม และเตรียมที่จะ “ผ่าตัด” เขียนใหม่ เพิ่มเติมเนื้อหาใหม่ในปี ๒๕๕๔

ตำราการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก วิธีหน่วยแรงใช้งาน จะถือโอกาสปรับปรุงเต็มรูปแบบ เพราะได้เตรียมการมาตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา หลังจากพิมพ์จำหน่าย ผมหยุดหัดภาษาของตัวเองหลายแห่งหลายเรื่อง (อายุเปลี่ยน ความคิดเปลี่ยน) ผมจะเพิ่มรูปถ่าย แก๊ซคำผิด เพิ่มตัวอย่าง และแบบฝึกหัด ที่ได้เตรียมเอาไว้แล้ว ส่วนตำราการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็กโดยวิธีกำลัง ตั้งใจว่า เขียนใหม่่ง่ายกว่าแก้ไขปรับปรุง เพราะ ๑๐ ปีผ่านมานี้ มาตรฐานเองก็ปรับเปลี่ยนไปไม่น้อย อีกทั้งกฎหมายอาคาร (กฎกระทรวง) ก็มีแนวโน้มสูงที่จะเปลี่ยนแปลง เขียนเผื่ออนาคตไว้ดีกว่า ทั้งสองเล่มไม่รับปากว่าจะมีคนพิมพ์จำหน่าย ถ้าพิมพ์ผมจะพิมพ์เองขายเอง ฝันไปเถอะ

ผมรับปากภาควิชา จะเขียนขอบเขตเนื้อหารายวิชา Quantity Surveying & Cost Control ซึ่งน่าจะทันสมัย และมีเนื้อหากว้างและลงลึกมากกว่าชื่อวิชา Cost Estimation ในหลักสูตรปรับปรุงใหม่ หากเลือกไม่ได้ ก็อาจต้องเป็นคนสอน เป็นกรการกลับไปสู่วิชาการบริหารงานก่อสร้างที่น่าเบื่อหน่าย อีกวิชาหนึ่งคือรับปากจะเขียนตำรา การออกแบบสะพาน (Bridge Design) เพื่อใช้ประกอบ และสอนรายวิชาดังกล่าว เนื้อหาคงปูพื้นเรื่องวิศวกรรมสะพาน องค์คัพพ และส่วนประกอบสะพาน การคำนวณออกแบบ และบำรุงรักษาสะพานแบบพื้นฐาน เช่น Slab type RC T-girder และ PC Girder แบบ Pre-tensioned และ Posted Tension รวมถึงหลักการของสะพานขึง สะพานแขวน และ BOX Girder คงเขียนให้ใช้สอนได้ตามหลักสูตรก่อน และต้องใช้เวลาเขียนต่อเนื่องนานหลายปีกว่าจะได้อย่างที่อยากได้ ได้แต่คิด เอาเข้าจริงไม่รู้ว่า จะทำได้สักเท่าใด

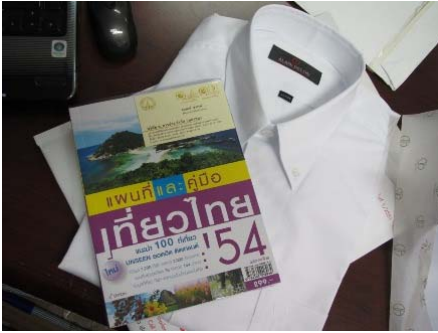
ผมจะทำเวบสำหรับของเก่า และของสะสม เช่น รถ Die cast ที่มีอยู่นับพันคัน ไฟแช็ค และอื่น ๆ อีกสารพัดอย่าง ไม่ได้ตั้งใจจะขาย แต่เพื่อบันทึกความทรงจำว่า ที่เก็บ ๆ ไว้มีอะไร จำนวนเท่าใดบ้าง

ผมอยากมีเวลาวาดรูปด้วยสีน้ำ และ Acrylic ให้มากขึ้น รวมทั้งภาพร่างที่เป็นสื่อผสม (Free hand sketch และปากกาหมึกดำ) หากเป็นไปได้ก็จะใส่ไว้ในเวบ

ยิ่งพิมพ์ยิ่งคิด คิดมากปวดหัวมาก เอาไว้เท่านี้ก็แล้วกัน

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนธันวาคม เป็นเดือนที่ต้องทนทำทุกอย่างให้เสร็จสิ้น ปล่อยให้ตัวเองว่า อีกไม่กี่วันก็จะได้หยุด เพราะผมตั้งใจจะไม่ไปไหนช่วงหยุดปีใหม่ ขอบคุณบัตรอวยพร และของขวัญทุกชิ้น โดยเฉพาะ เสื้อขาว สำหรับใส่ทำงาน (เพราะไม่มีเวลาไปซื้อ) ที่สมหญิง ศรีนวลขาว แห่ง ช.การช่าง จำกัด (มหาชน) และอมสิน ดาริห์ ส่งให้ และหนังสือคู่มือเดินทางท่องเที่ยว จากอนุพงษ์ สุวรรณ จาก ช.การช่างจำกัด (มหาชน) เช่นกัน ส่งให้ผมทุกปี สมุดพุทธประวัติของวุฒิไกร เตชธังกูร จากพะเยาว์ ที่ผมได้อ่านทำสมาธิก่อนนอนทุกหลังเที่ยงคืน (หากได้นอน) ของฝากที่ ลูกศิษย์ ม.นเรศวร (อิศราพงศ์ ขาวพวง โอภาส เมฆประมวล ณรงค์กรณ มณีโชติ) อดข้าวซื้อให้ ยา และวิตามินราคาแพงของ ภรรยาโชติกรณ หังสพฤกษ์ ที่ช่วยให้ผมไม่ป่วยได้หลาย ๆ ครั้ง เดือนนี้มีเมลล์สามฉบับ

เสื้อขาวของ สมหญิง ศรีนวลขาว ออมสิน ดาริห์ และหนังสือแผนที่ และคู่มือเที่ยวไทย ๒๕๕๔ จากอนุพงษ์ สุวรรณ

Date: Fri, 31 Dec 2010 15:21:52 +0700

อวยพรปีใหม่ ๒๕๕๔...แต่ อาจารย์สถาพร เนื่องในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลพรอันประเสริฐให้อาจารย์สถาพร โภคา มีแต่ความสุขและมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง คิดสิ่งหนึ่งประการใดขอให้สมปรารถนาในทุกสิ่งนะครับ สุขสันต์ปีใหม่ ๒๕๕๔ ครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง มดตะนอย

สถาพรตอบ ขอบคุณมดตะนอย ล่องลอยดูผีเสื้อ ต่อยเจ็บเหมือนผึ้ง ยังทำงานอยู่ที่พิจิตร หรือย้ายไปที่อื่นแล้ว ขอให้โชคดีมีทรัพย์ และสุขภาพแข็งแรง เอาชนะอุปสรรคทั้งปวง ประสบความสำเร็จสมปรารถนา

Date: Wed, 8 Dec 2010 10:32:23 +0700

สวัสดิ์คะอาจารย์ มีเรื่องขออนุญาตปรึกษาคะ ว่ากรณีแบบก่อสร้างที่มีผู้ยื่นขออนุญาตก่อสร้าง (หนูทำงานอยู่เทศบาลคะ) แล้วมีผู้อื่นมาขอสำเนา เราสามารถให้สำเนาได้หรือไม่คะ ขอบคุณคะ วราภรณ์ warabhon444@hotmail.com

สถาพรตอบไม่ได้ครับ ผิดหลายเรื่อง เป็นเรื่องละเมิดบุคคลอื่น เป็นเรื่องผิดจรรยาบรรณด้วย จะถูกพักใบอนุญาตได้ (เปิดเผยข้อมูลของผู้อื่นโดยมิได้รับอนุญาต) ไม่รักษาข้อมูลราชการ บอกเขาว่า ให้ไปขอกับผู้ยื่นขออนุญาตเองโดยตรง บางครั้งนะ อาจเป็นคู่แข่งทางธุรกิจ เขาได้ข้อมูลอะไรไป เราก็แยศึครับ ก็บอกคนที่มาขอตรง ๆ ว่าจะมีอะไรกันตรี หากโดนแบบนี้ ผิดทั้งแพ่ง และวินัย กฎหมายวิชาชีพก็ผิด

Date: Wed, 1 Dec 2010 16:07:54 +0700

ถึง อาจารย์สถาพร โภคาเกรดลมออกเกือบจะหมดแล้วครับ แต่ไม่ค่อยดีเลยครับ ลดลงอีกแล้ว เห็นแล้วเหนื่อยเลยครับผมส่งมาให้ อาจารย์ดูด้วยนะครับอาจารย์เป็นไงบ้างครับสบายดีไหมครับ ช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้เจออาจารย์เลยครับถ้าอาจารย์มีงานให้ผมช่วยบอกผมได้เลยนะครับ วันพรุ่งนี้ผมต้องพา

น้องชายไปหาหมอกับเพราะหมอนัดดูผลว่ากระดุกต่อกันหรือยัง อาจารย์ดูแลสุขภาพตัวเองด้วยนะครับ เพราะอาจารย์คือกำลังใจของผมในการเรียน และใช้ชีวิตรัก และเคารพ บรอนซ์ (นราธิป)

ball_naratip@hotmail.com

สถาพรตอบ ไกล่สอแล้ว ขยันอ่านหนังสือ จะเป็นคนเก่งต้องแข็งแรงแกร้ง ต้องอดทน เป็นห่วงครับ

ส่งท้ายกีฬาเอเชียนเกมส์

วรพจน์ เพชรขุ้ม วีรบุรุษจากกีฬาโอลิมปิก แม้จะก้าวไปไม่ถึงที่สุด แต่ก็ถือว่า ทำหน้าที่ได้ดีที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ และโดยเฉพาะครั้งนี้ ในฐานะกัปตันทีมนักชกไทยคว้าเหรียญทองเหรียญแรกของเขาจากกีฬาเอเชียนเกมส์ และเหรียญสุดท้ายของทัพนักกีฬาไทย ให้คนไทยได้ดีใจส่งท้าย ว่ากันว่า อาจเป็นการชกครั้งสุดท้ายในนามทีมชาติไทย หากใช้ก็ถือว่าปิดฉากการรับใช้ชาติอย่างมีเกียรติสูงสุด

หลังจากที่เอเชียนเกมส์ที่โดฮา ซึ่งครั้งนั้น ทีมนักวิ่ง ๔ x ๑๐๐ เมตรชาย ดีเกินกว่าที่จะผิดพลาด ได้เหรียญทองสมใจคนไทย นักวิ่งหลักสองคนเลิกลาไป ในเอเชียนเกมส์คราวนี้ นักวิ่งหลักที่ขึ้นมาทดแทนสองคน ก็มีอันบาดเจ็บ ต้องใช้ตัวแทน โค้ชอดีตนักวิ่ง ตัดสินใจพลิกไปเอา นักวิ่งเด็กทีมเยาวชน ที่ไม่เคยผ่านการแข่งขันระดับนานาชาติ (เข้าใจว่าเป็นเพียงนักวิ่งดาวรุ่งจากกีฬาเยาวชน สังกัดทีมกรุงเทพมหานคร) ลงไปเป็นตัวสตาร์ท (ซึ่งต้องออกสตาร์ทให้เร็ว และต้องถนัดวิ่งในโค้ง การเข้าโค้งทั้งโค้งเพื่อส่งไม่ให้กับคนที่สอง อาจมีผลชี้ชะตาทีมได้ทันที) ด้วยเหตุผลว่า ในเวลานั้น เขาทำได้ดีที่สุด โค้ชสุรพงษ์ อริยะมงคล ทำเหมือนคราวกีฬาโอลิมปิกที่มิวนิค ที่โคช มนูญ บำรุงภักษ์ ตัดสินใจเอา สมศักดิ์ บุญหัตต์ ลงสตาร์ทแทนตัวสตาร์ทที่ดีที่สุดเท่าที่ประเทศไทยเคยมี คือ กนกศักดิ์ เจตสานนท์ แต่ต่อมา สมศักดิ์ บุญหัตต์ ก็กลายเป็นกำลังหลักของทีมต่อมาอีกกว่าสิบปี) ในคราวนี้ แม้ทีมไทยไม่สามารถป้องกันแชมป์ได้ ทีมนักวิ่ง (มนัส จันทรเข็ม วัชรระ สอนดี จิระพงศ์ มีนาพระ และสิทธิชัย สุวรรณประทีป) ก็ยังได้เหรียญบรอนซ์ แบบหวุดหวิดมากเสียด้วย แต่เวลาก็คือมาก ไม่น่าเสียใจเลย กลับกัน ผมเชื่อว่า เอเชียนเกมส์คราวต่อไป ทีมไต่ฝุ่นไทยจะกลับมา

เอเชียนเกมส์ที่โดฮา ซึ่งครั้งนั้น ทีมนักวิ่ง ๔ x ๑๐๐ เมตรหญิง ถูกจับพาลัว ต้องเก็บความผิดหวังเสียใจ มาสี่ปีเต็ม คราวนี้ แม้จะไม่ได้มีความแน่นอนนัก เนื่องจากทั้งทีมจีน และญี่ปุ่นก็มีผลงานดีมาตลอด แข่งขันวิ่ง ๑๐๐ เมตร สองนักวิ่งไทยก็ทำได้เพียงเข้าชิงชนะเลิศ อีกทั้งเสียงเชียร์ทีมจีน ที่คงดังกระหึ่มนั้น ชมขวัญ และกำลังใจมิใช่น้อย ผมดูการออกสตาร์ท และการวิ่งทั้งสามไมล์ของทีมไทยด้วยความรู้สึกกระตือรือร้น และไม่กล้าหวังหวัง การรับส่งไม้สุดท้ายทำได้ดี แต่ก็เป็รื่องหลายช่วงก้าว ภาพที่นงนุช แสนราช สับขาวิ่งสุดชีวิตแซงนักวิ่งจีนที่วิ่งนำหน้าไปหลายช่วงตัวแบบแทบสิ้นหวัง ทำให้คนไทยทั้งประเทศมีความหวังกับการฮีตสู้ เธอเข้าเส้นชัยด้วยรอยยิ้มแบบสะใจ พร้อม ๆ กับน้ำตาของเพื่อนร่วมทีมที่ลปรอยแค้นได้สำเร็จนั้น ให้ความรู้สึกบาดอารมณ์กว่าภาพเขียนชื่อก้องโลก Potato eater (คนกินมัน) ของศิลปินชื่อก้องโลก แวนโก๊ะ มากมายนัก ในภาพนักวิ่งทั้งสี่คน (ภัสสร จักษุณิฉกร ณีรนุช กล่อมดี ลภัสภร ถาวรเจริญ และนงนุช แสนราช) ถือธงไทยวิ่งรอบสนาม และขอบคุณคนไทย เข้าใจว่า เป็นการอำลาลู่วิ่งของณีรนุช กล่อมดี นักวิ่งจากสุพรรณบุรีด้วย

วสันต์ สุระคาย ลูกศิษย์คนหนึ่งของผม มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี เรียนวิศวกรรมไฟฟ้า ชั้นปีที่สาม ไม่เคยชกมวยเลย แต่รักกีฬามวย หัดชกมวยกับครูจำเป็น ที่เป็นอดีตนักมวยไทยเก่า ที่ปัจจุบันเป็นเพียงพนักงานประจำโรงพิมพ์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ทั้งครู และนักมวยลำบากพอ ๆ กัน ต้องใช้ทุนทรัพย์ และเวลาที่ว่างเว้นจากการทำงาน และเรียน วสันต์ ชกมวยในกีฬา มหาวิทยาลัยมาสามครั้ง ล้มลุกมาสามครั้ง สองครั้งแรกแพ้ nokout ตกรอบ ครั้งนี้ในจามจรัมเกม แอบไปชกโดยไม่ยอมบอกพ่อแม่ โดยชกรุ่นเวลเตอร์เวท วสันต์ เป็นหนึ่งเดียวจากมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่ได้สัมผัสเหรียญรางวัล โดยได้เหรียญบรอนซ์ ผมทราบเรื่องนี้จากลูกศิษย์คนหนึ่ง (อาจารย์นักรบ จินาพรจน ที่เรียกวสันต์ว่า ลูกผู้ชายสามนิ้ว) และได้พบกับวสันต์ ให้หนังสือเขาเล่มหนึ่งแล้วบอกว่า หากมีเวลาว่าง จะไปหารางวัลให้ วสันต์ทำตาแดง ๆ เหมือนร้องไห้ บอกแต่ว่า เพียงแค่อาจารย์ หรือใครสักคน ชื่นชมดีใจกับการกระทำของผม ผมก็ดีใจมากแล้ว

หลังสอบเสร็จ ผมตั้งใจจะไปหารางวัลให้เขา พร้อมเขียนกลอนต่อไปนี้ ซึ่งจำ (ไม่รู้ว่าจำได้อย่างไร แต่รู้ว่าจำเพราะมันเจ็บปวด) จากหนังสือพิมพ์มติชน เขียนไว้ใต้รูปของอดีตลมกรดไทย สุชาติ แจสุรภาพ ซึ่งนั่งคอตกร้องไห้ ในคราวเอเชียนเกมส์ที่นิวเดลี (ราว พ.ศ. ๒๕๒๕) ครั้งนั้น สุชาติ ในฐานะเจ้าของเหรียญทองจากเอเชียนเกมส์ที่กรุงเทพฯ เป็นตัวเก็งจะได้เหรียญทอง แบกความหวังของคนไทยทั่วประเทศ เพราะประเทศไทยยังไม่ได้เหรียญทองเลย สุชาติวิ่งเข้าเส้นชัยเป็นที่สาม ได้เหรียญบรอนซ์ แพ้นักวิ่งโนเนม นายตำรวจตชด.จากมาเลเซียนาม ราบวน พิท แบบพลิกความคาดฝัน คนด่ากันทั่วประเทศ คงมีแต่หนังสือพิมพ์ฉบับนี้แหละที่ไม่ตำสุชาติ แจสุรภาพ เขาเขียนว่า

ทำดีที่สุดชีวิตแล้ว
น้ำตาเพื่อนแก้วยังซึมได้
ฝึกฝนเข้าค่ายไป
ใครเขาจะเห็นความสำคัญ
ที่เล่น เพราะใจรักเล่น
เข้าเย็นถลิวหวัง วันยังค่ำ
สู้ทนลำบากตรากตรำ
ต้องอุปถัมภ์ตัวเอง

ทำดีที่สุดชีวิตแล้ว
ร้องเถอะเพื่อนแก้วคนเก่ง
เราย่อมเข้าใจใจตัวเอง
เว้นใจที่ข่มเหงใจเรา

จำไว้ปลอบใจตัวเองยามมีทุกข์ก็ได้ (สุชาติ แจสุรภาพเก็บงำเรื่องนี้มาเกือบสามสิบปี เพิ่งจะเปิดเผยกับรายการโทรทัศน์ เข้าวันอาทิตย์รายการหนึ่งว่า วันนั้น เขาไม่พร้อมจะวิ่ง กล้ามเนื้อขาอักเสบรุนแรง แต่ทั้งโค้ช และนักกีฬาไม่มีทางเลือก ทั้งที่สิ่งที่ควรทำคือ ลงไปวิ่ง พอออกจากบล็อกสตาร์ท ก็ออกจากการแข่งขันเลย เพื่อรักษาสิทธิ์ในการแข่งขันระดับนานาชาติคราวต่อไป แต่เขาเลือกที่จะวิ่งให้จบ ถึงวันนี้ มีใครอภัยเขาบ้างละครับ ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่เขาทำ ไม่น่าจะเรียกว่าความผิด ปีนั้น ประเทศไทยได้เหรียญทองเหรียญเดียวจากมวยสากลรุ่นฟลายเวท จากธีระพร หรือบัวหลวง แสงอะโน)

ผมจะรีบพิมพ์ เอ็กไฟล์เดือนมกราคม และกุมภาพันธุ์ สัญญา